

– з володінням, користуванням і розпорядженням майном (майнове страхування);

– з відшкодуванням страхувальникам заподіяної ним шкоди особі або її майну, а також шкоди, заподіяної юридичній особі (страхування відповідальності) [3, с. 363].

Предметом договору медичного страхування є саме життя, здоров'я, працездатність та пенсійне забезпечення особи. Відтак, можна стверджувати, що предмет договору медичного страхування є багатоаспектним та надає можливість суб'єктам укласти такий договір медичного страхування, який буде найбільш точно задовольняти вимоги та бажання суб'єкта.

Висновки. Отже, точне визначення предмету договору медичного страхування та чітке розуміння його суті обумовлює розуміння суб'єктами відповідних відносин меж дії такого договору. Багатоспектність предмету договору дає змогу найбільш точно обрати договір медичного страхування, який би найбільше відповідав потребам суб'єкта.

Список використаних джерел

1. Гавзе В.И. Обязательственное право. Минск, 1998. 126 с.
2. Хутыз М.Х. Римское частное право. Москва, 1995. 172 с.
3. Науково-практичний коментар до цивільного законодавства України: в 4–х т. / А.Г. Ярема, В.Я. Карабань, В.В. Кривенко, В.Г. Ротань. Київ: А.С.К., 2006. 363 с.
4. Цивільний кодекс України. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 2003. №40-44. Ст. 271.
5. Цивільне право України. Загальна частина за ред. І.А. Бірюкова, Ю.О. Заїки. Київ: Алерта, 2014. 510 с.

*Задвірний Р.І.
студент магістратури
юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету
Науковий керівник: д.ю.н., доцент, професор
кафедри цивільного права і процесу ТНЕУ
Теремецький В.І.*

ПРЕДМЕТ ЯК ІСТОТНА УМОВА ДОГОВОРУ НАЙМУ (ОРЕНДИ)

Договорами про передання майна у тимчасове користування опосередковуються відносини з тимчасового володіння і користування майном. Адже у реальному житті за тих чи інших обставин можуть виникнути проблеми, не останнє місце серед яких посідає відсутність коштів, власного приміщення, обладнання, виробничого устаткування, сировини, матеріалів, транспорту тощо. Реальним виходом із такої ситуації є залучення майна на умовах відстрочки платежу або у тимчасове платне чи навіть безоплатне користування. Оформляються такі операції за допомогою договорів найму (оренди) та його різновидів [2, с. 236].

Відповідно до ч. 1 ст. 759 ЦК України за договором найму (оренди) наймодавець передає або зобов'язується передати наймачеві майно у користування за плату на певний строк.

За загальним правилом, визначеним ч. 1 ст. 638 ЦК України, договір є укладеним, якщо сторони в належній формі досягли згоди з усіх істотних умов договору. Істотними умовами договору є умови про предмет договору, умови, що визначені законом як істотні або є необхідними для договорів даного виду, а також усі ті умови, щодо яких за заявою хоча б однієї із сторін має бути досягнуто згоди.

Серед істотних умов договору закон конкретно називає лише предмет договору. Як зазначає А.В. Федорончук, такий підхід законодавця є виправданим, оскільки предмет договору є центральним елементом, навколо якого формуються договірні правовідносини. А тому, якщо в договорі немає чітких вказівок на предмет, виконання умов цього договору стає неможливим, він, по суті, втрачає сенс і тому має вважатися неукладеним [4, с. 194].

Предмет договору – істотна умова договору, яка виражає його правову мету шляхом зазначення певних дій з об'єктами цивільних прав. У загальному випадку дії, які можуть входити до предмета договору, становлять вичерпний перелік [3].

Відповідно до ст. 760 ЦК України предметом договору найму може бути річ, яка визначена індивідуальними ознаками і яка зберігає свій первісний вигляд при неодноразовому використанні (неспоживна річ). Законом можуть бути встановлені види майна, що не можуть бути предметом договору найму. Предметом договору найму можуть бути майнові права. Особливості найму окремих видів майна встановлюються цим Кодексом та іншим законом.

Як вказує І.Р. Калаур, предметом договору найму (оренди), за яким на платній основі передається право влаштувати на стіні чи даху будівлі (капітальної споруди) рекламну конструкцію або право розміщувати в будівлі термінал, сервісний апарат, банкомат тощо, є відповідне майнове право. Водночас, коли для розміщення вказаних апаратів чи рекламних засобів на певний строк передається приміщення чи його частина, предметом такого договору є відповідний об'єкт нерухомості [1, с. 121].

Спеціальним законодавством встановлюються види майна, які не можуть передаватись в оренду (ч. 2 ст. 4 Закону України «Про оренду державного та комунального майна», ч. 2 ст. 3 Закону України «Про фінансовий лізинг»).

Предметом (об'єктом) договору найму (оренди) можуть бути: індивідуально-визначені, неспоживчі речі (устаткування та обладнання, приміщення, будівлі і споруди, транспортні засоби, предмети побутової техніки, музичні інструменти, спортивний інвентар тощо), які не знищуються повністю або не перетворюються на іншу річ у процесі їх використання; майнові права, наприклад право на земельні паї; підприємство як єдиний майновий комплекс [2, с. 245].

Список використаних джерел

1. Калаур І.Р. Договірні зобов'язання з передання майна в користування: проблеми теорії та практики: Монографія. Тернопіль: Підручники і посібники, 2015. 480 с.
2. Міловська Н.В. Предмет як істотна умова договорів про передання майна у тимчасове користування. *Науковий вісник Академії муніципального*

- управління. Серія: Право. 2012. Вип. 2. С. 236-246. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvamu_pr_2012_2_29 (дата звернення: 13.10.2019).*
3. Стрижак І.В. Проблема визначення поняття «предмет договору». URL: irbis-nbuv.gov.ua (дата звернення: 13.10.2019).
4. Федорончук А.В. Істотні умови договору прокату. URL: http://ir.znau.edu.ua/bitstream/123456789/1682/1/Pravo_2014_194-196.pdf (дата звернення: 13.10.2019).

Заброцька Л.
*студентка магістратури
юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри
цивільного права і процесу ТНЕУ
Гнатів О.Б.*

ШЛЮБНИЙ ДОГОВІР: ОСОБЛИВОСТІ УКЛАДЕННЯ ТА ВИКОНАННЯ

На сьогодні, український законодавець дозволяє регулювати шлюбним договором лише майнові відносини між подружжям, прямо зазначаючи в п.3 ст.93 Сімейного кодексу України (далі – СК України), що «шлюбний договір не може регулювати особисті відносини подружжя, а також особисті відносини між ними та дітьми»

Шлюбним договором регулюють майнові відносини між подружжям, визначаючи їхні майнові права та обов'язки. Як правило, ним сторони узгоджують: яке майно вважатимуть особистою приватною власністю, а яке — спільною сумісною; порядок поділу цього майна у випадку розлучення, а також майнові обов'язки стосовно дітей. Найчастіше в шлюбному договорі йдеться про майно значної вартості, наприклад, про нерухомість, коштовності, автомобілі, обладнання, цінні папери тощо.

Скажімо, у шлюбному договорі можуть зазначити, що майно, набуте в шлюбі, є спільною сумісною власністю, тоді частки — рівні; або ж визначити інший розподіл часток. Щодо майна, набутого в результаті підприємницької діяльності, то його іноді визначають як особисту приватну власність того, хто займається підприємницькою діяльністю. Іноді в шлюбних договорах передбачають, що укладення будь-яких угод у зв'язку з підприємницькою діяльністю одного з подружжя не потребує отримання згоди іншого з подружжя.

Також у шлюбному договорі подружжя може вирішити долю майна, набутого до шлюбу, — воно стає або спільною сумісною власністю, або залишається особистою приватною. Усе ж найчастіше сторони шлюбного договору погоджуються, що таке майно залишається особистою приватною власністю.

Окрім того, подружжя може обумовити в договорі долю майна, набутого за договором дарування чи як спадок. А саме визначити: воно стає спільною сумісною/частковою власністю або особистою приватною. Як передбачено в ст. 57 СКУ майно, набуте в шлюбі на підставі договору дарування чи в порядку спадкування, вважають особистою приватною власністю. Сторони